

Hanoušek, Martin

Krátké poděkování - aneb když se slov nedostává, aby jich nebylo příliš

Theatralia. 2026, vol. 29, iss. 1, Supplementum, pp. 104-105

ISBN 978-80-280-0843-7 (print); ISBN 978-80-280-0844-4 (online ; pdf)
ISSN 1803-845X (print); ISSN 2336-4548 (online)

Stable URL (DOI): <https://doi.org/10.5817/TY2026-S-21>

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/digilib.83924>

License: [CC BY-NC-ND 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Access Date: 16. 04. 2026

Version: 20260410

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Krátké poděkování – aneb když se slov nedostává, aby jich nebylo příliš

Martin Hanoušek

Zformulovat vzpomínkový text o paní profesorce Havlíčkové není úkol snadný. Dalo by se totiž napsat mnohé, ale právě proto i z nepozornosti cokoliv opomenout.

Vedle značné šíře vědeckého a pedagogického záběru a odborné erudice, o nichž si netroufám podat kvalifikovaný soud, avšak každý se o nich může přesvědčit z publikací, statí, článků nebo lexikografických hesel, zůstává v mém případě především vzpomínka osobní, lidská.

S paní profesorkou jsem se vcelku pravidelně setkával během pětiletého studia na Katedře divadelních studií Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně. Musím říct, a snad to nebude znít příliš dovoleně, že jsme si byli navzájem sympatičtí, třebaže po prvním setkání bych něco takového tvrdit nemohl, a už vůbec by mne nenapadlo, že díky paní profesorce a panu docentu Pavlu Drábkovi budu o pár let později přijat na zkušenou do Kabinetu pro studium českého divadla někdejšího Institutu umění – Divadelního ústavu, nyní Národního institutu pro kulturu, kde jsem zaměstnán dodnes.

Když jsem na brněnskou teatrologii v roce 2007 nastupoval, byl jsem kvůli kolizi s prací v Praze tak nucen učinit formou kombinovaného studia. Na úvodní informační schůzce ohledně organizace semestru a termínů plnění studijních povinností k nám paní profesorka spolu s doktorkou Andreou Jochmanovou promlouvaly s neskryvanou přísností o tom, jak je třeba studijní záležitosti brát vážně, studiem se skutečně zabývat, psát a včas odevzdávat uložené seminární práce. Třebaže šlo o slova zástupkyň dvou generací, smysl a účel sledovala stejný. Tato navenek působící přísnost však neměla působit odstrašujícím dojmem, nýbrž jen poukázat na to, že studium vysoké školy vyžaduje důslednost a píli v přístupu a přípravě. Zároveň se naprosto shodovala s tím, jak sama paní profesorka vnímala podle mého názoru práci pedagogickou i badatelskou, protože byla právě takovýmto člověkem. Na straně jedné po poznání nadšeně bažícím, mimoto respektovaným, na sebe a ostatní náročným, současně ovšem velmi otevřeným, laskavým a nápomocným, zvláště vi-

dě-la-li, že v dotyčném studentu dřímá tvárný, pro věc teatrologie zapálený materiál. Přes dobrý vztah, který jsme spolu měli, přetrvávala ve mne při našich setkáních a rozhovorech špetka ostychu, pocházející z vědomí si její mimořádné osobnosti a z kdesi uvnitř hlodajících pochybností, že jsem tváří v tvář její oddanosti teatrologii něco zanedbal nebo nedotáhl.

Paní profesorka Havlíčková pro mne zůstává inspirativním odborníkem a neobyčejným člověkem, který výrazně ovlivnil mé směřování k profesi divadelního historika.

